

Podlogarjevega je videl Hinko le malokdaj v mestu. Hodil je Francek v drugo šolo kakor on in se je nosil zelo gosposko — čisto tako, kakor da je iz mesta.

Nekoč sta se srečala na cesti in sta se pozdravila. Francek je postal in se je zasmel Hinku v obraz.

»No, misliš, da smo doma! ... Kako se ti nosi domače!«

Hinko je zardel.

»Povej, kako se kaj imaš? Si zadovoljen tu v mestu? ...«

»Kako da se imam, vprašaj,« se je začudil Francek. »Dobro, gotovo bolje kakor ti ...«

Tako je rekel, zakrohotal se odurno in odšel v drugo ulico ...

Hinko potem ni maral druge družčine kakor Tončkove. S tem je največ kramljal in se menil z njim po domače. Pravil mu je o Solnčancu, o materi in o Milki, in je povedal tudi, da imajo doma kozo, ki jo je bil pasel sam na travniku. Tonček ga je vedno pazljivo poslušal; tudi smejal se mu je, ker je znal Hinko tako lepo in zanimivo pripovedovati. Časih na izprehodu sta govorila in preudarjala tudi to, za kaj se učita. Ob takih prilikah sta se njuna obraza zresnila, in oči so gledale ponosno in samozavestno ...

V šoli je bil Hinko med prvimi. Učil se je dobro in profesorji so ga imeli zelo radi. Pa tudi Tončku je šlo vse po volji. »Kakor sem si bil mislil doma, tako je,« je pripovedoval Hinku.

Na mater se je spomnil Hinko vsak dan; ravnotako tudi na Milko. Živo mu je pa tudi stopala pred oči vsa revščina, vsa beda in trud domačih. Mati na polju, roké žuljave in hrapave; Milka v izbi, nagla, vse polno dela ... In ljubezen, s katero delata obe, mu je vstajala v spominu ...

Ko je Hinko pisal domov prvo pismo, je bilo to polno hvaležnosti in vdanosti. Mati ga je brala in se je razjokala ob njem. Tudi Milka ga je brala, in v očeh so ji zablestele solze ... In mati in Milka, obe sta delali s še večjo ljubeznijo kakor prej, od zore do mraka. Komaj da sta si privoščili kdaj malo počitka. Delali sta za Hinka, ki je bil v mestu, sam in zapuščen, in zato sta trpeli in skrbeli brez besed ...

(Dalje prihodnjič.)

Detetu.

Ko s tabo govorim, o dete,
veselja se srce topi:
da s svojo govorim mladostjo,
v trenutkih takih se mi zdi.

Ko ti v oči nedolžne gledam,
se zdijo mi kot nežen cvet,
kjer ni začrtanih še znakov
viharnih in brezsolnčnih let.

A strah srce mi napolnjuje,
ko zrem v bodoče tvoje dni:
viharji morda ti skalijo
nedolžnih tvojih kras oči ...

Fr. Ločniškar.

Poslušen učenček.

